

Underbilag 26 til bilag 5

ad spørgsmål 33: Der ønskes en redegørelse for det hittidige forløb af forhandlingerne mellem de 16 Marshalllande med henblik på gennemførelse af indbyrdes konvertibilitet for disse landes valutaer.

1. Artikel 4 i den i Paris den 16. april 1948 undertegnede konvention om europæisk-økonomisk samarbejde indeholder en bestemmelse om, at de kontraherende parter med henblik på fremme af den indbyrdes udveksling af varer og tjenesteydelser vil fortsætte de allerede indledte bestræbelser på så snart som muligt at nå frem til et indbyrdes flersidigt betalingssystem.

Bestræbelserne for at virkeliggøre de i denne artikel fastlagte mål påbegyndtes kort tid efter oprettelsen af organisationen for Europæisk-Økonomisk Samarbejde (OEEC) indenfor den af organisationen nedsatte handels- og betalingskomité.

Der opnåedes indenfor denne komité i løbet af sommeren 1948 enighed om, at man som det første skridt på vej mod frigørelsen af den europæiske handel skulle søge gennemført et kompensationsystem mellem medlemslandene, hvorefter der med regelmæssige mellemrum foretages en flersidig automatisk modregning af saldi på landenes betalingsoverenskomster. Man tilsigtede således en udbygning og udvidelse af den i november måned 1947 indgåede Pariseraftale, hvorefter der mellem en række lande kunne finde sådanne flersidige modregninger sted, modregninger, der dog for de fleste landes vedkommende, således Danmarks, var betinget af deres forudgående samtykke.

2. I forbindelse med disse forhandlinger om en betalingsordning drøftede man mulighederne for at afhjælpe de vanskeligheder i betalingsforholdene mellem medlemslandene, der fremkom som følge af, at visse lande, som f. eks. Frankrig og Holland, måtte påregnes at ville have underskud i det løbende betalingsmellemværende med de øvrige deltagerlande, medens andre vesteuropæiske lande som England og Belgien måtte forvente at have overskud på betalingsbalancens løbende poster i forhold til de øvrige deltagerlande.

Hvis betalingsordningen med automatisk udligning af saldi mellem medlemslandene blev sat i kraft uden hjælpeforanstaltninger, måtte det derfor befrygtes, at de dårligt stillede lande ikke ville være i stand til at opnå noget tilgodehavende til dækning af deres behov for import fra andre vesteuropæiske lande.

Efter langvarige drøftelser enedes man om at søge disse vanskeligheder afbødet ved etablering af de såkaldte „trækningsrettigheder“. Der afsluttedes herefter i Paris den 16. oktober d. å. en overenskomst om intereuropæiske betalinger og kom-pensationer. Denne overenskomst blev af Marshalllandene afleveret til de amerikanske myndigheder tilligemed det forslag om fordeling af Marshallhjælpen, som man var nået til enighed om for året indtil 30. juni 1949. Betalingsoverenskomsten, der skal ratificeres af deltagerlandene, er midlertidig trådt i kraft fra 1. oktober d. å.

Bestemmelserne om „trækningsrettighederne“ går i hovedtræk ud på følgende. På basis af et skøn over udviklingen i handelsforholdet mellem de europæiske lande i perioden 1. juli 1948 til 30. juni 1949 har man anslået det tilgodehavende, som hvert enkelt land i løbet af perioden vil få i forhold til hvert enkelt af de øvrige deltagende lande. På denne basis har hvert enkelt af de deltagende lande forpligtet sig til at stille et beløb i egen valuta (en trækningsret) til rådighed for det land, tilgodehavendet gælder, svarende til det pågældende tilgodehavende.

Størrelsen af disse indbyrdes trækningsrettigheder fremgår af omstående oversigt. (Bilag I.).

Læses denne tabel vandret, angiver den, hvilke beløb hvert land skal stille til disposition for de øvrige lande. Læses den lodret, angiver den, hvilke beløb det enkelte land får stillet til rådighed af hvert af de øvrige lande. Beløbene er anført i millioner dollars.